

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Vita Beati Aloysii Gonzagæ E Societate Iesv,
Ferdinandi S. Rom. Imp. Principis, Marchionis
Castilionensis F. Natu Maximi, Libri Tres**

Cepari, Virgilio

Coloniæ Agrippinæ, 1608

c. 3. Mantuam revocatus consilium capit Ecclesiastico more vivendi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43934

nudi aspiciendum præberet. Ad sacrificium quotidie, festis verò diebus, ad vespertinas etiam preces itabat. Nihil id temporis de contemplatione, meditationeque rerum cœlestium adhuc locorum cognorat, recitationi duntaxat precum intentus. igitur quotidie prima luce eas, quæ Exercitio quotidiano continentur, aliasque, quas supra memoravi, supplex, hocque agens iterabat. Tamen etsi verò tum quidem, necdum cum animo suo fortunæ se bonis abdicare decreuerat, deliberatum tamen habebat, si ea retineret, quam posset innocentissimum, accuratissimumque; viuendi institutum persequi. Atque hac grauitate morum id ætatis Beatus ALOYSIVS erat præditus, eosque diuinæ philosophiæ fines attigerat, à quibus longè sæpenumero absunt, qui complures annos in seuerioris vitæ disciplina posuerunt.

CAPVT TERTIVM.

MANTVAM REVOCATVS
consilium capit Ecclesiastico mo-
re viuendi.

Alterum iam annum Florentiæ moratus erat B. ALOYSIVS, cum à patre, cui tum Guilielmus Mantuanorum Dux montem Ferratum gubernandum tradiderat,

diderat, vnà cum Rudolpho minore fratre Mátuæ viuere iubetur. Eò igitur, bona Magni Ducis venia, se cõtulit mēse Nouemb. an. 1579. cū annos 11. menses 8. natus esset. Ibi dū vrget ceptã Florentiæ, piè exercendi, viuendiq; consuetudinē, nō minus, quã quod antè ceperat, graui cõsilio, Marchionis Castilionensis titulis, atq; cõmodis, quibus iam Cæsarea auctoritate erat ornatus, se abdicare, & Rudolpho minori fratri cedere cõstituit. Ac etsi iã nuper nuptijs téperare certū habebat, non tamē parum, ad hanc nouã cogitationē, afflicta per id tēpus vrinē angustijs valetudo momēti habuit. nã, cūm vereretur ne id malū glisceret, visum est ei, auctoribus medicis faciundū, vt noxios humores morbi materiã abstinentia cõsumeret; cui abstinentiæ tanta pertinacia se dedit, vt mirū sit mortē ab eo vitari potuisse. etenim si quando vna cęna ouum totū (quod prarò eueniebat) edisset, tū verò sibi per lautē epulatus videbatur. Hãc inedię seueritatē, cū ipsam hyemē, qua Mátuæ versatus est, tū proximè consequentē æstatē Castilione, Medicis iã, alijsq; omnib. dissuaderibus, nō amplius valetudinis, vt vulgò putabant sed, vt ipse iã religiosæ familię adiūctus Hier. Plato fassus est, pietatis causã retinuit. quãuis. n. sanitatis eū amor principiò ad tã rigidã victus rōem cõpulerat, sensim tamē illa in consuetudinē vertit, & Dei studio, voluptati esse cepit. At vt illa ad instātem morbū depel-

depel-

depellendū valuit, quippe cuius reliqua ætate sēper fuit expers, ita ceterā eius valetudinē labefactauit plurimum. Tenuitate. n. illa vict^o, vsq; eò stomachū debilitauit, vt neq; cū vellet maximè, cibum postea capere, neq; si reluctāti ingessisset, villo modo cōtinere posset. Idcirco qui hactenus corpulērior fuerat, macilento postmodū semper corpore fuit. ad hoc, pristinis viribus fractis, è natiuo illo robore ingens imbecillitas consecuta omnē funditus corporis habitum corrupit. quæ tamen hunc eius animo fructum attulit, quod, ea de causa, compluribus ludis, caruit, quos integra valetudine defugere nequiuisset. Ergo rarò prodibat in publicū, nisi aut ædē aliquam sacram, aut religiosorū domiciliū adiret, cū quibus de cœlestibus rebus sermones identidē conferebat. Erat etiā, cum Prosperū Gonz. cognatū suū virum principē viseret, in cuius aditu domus primò priuatū sacellū ingressus, aliquādiū orando Deo vocabat, deinde verò cū ipso, eiusq; familiaribus tanto ardore, & subtilitate de diuinis rebus differebat, vt iam tum eū omnes in hominis sancti nūro ducerent. Reliquū serè tēpus solus, atq; ab hominū cōsuetudine semot^o domi, modò legendis, quas Surius collegit, Diuorū historijs, quibus mirifice capiebatur, modo statis precib^o recitādīs, alijsq; frequētādīs pietatis officijs transmittēbat. Quæ officia sic accumulabat quotidie, vt cū quietæ
illius

illius vitæ studio omnis eum humani congressus paulatim tæderet, tandem statueret Marchionis insignibus opibusque Rudolpho concessis, sese Ecclesiæ mancipare: nõ ipse vlla honorum in ea consequendorum, quos à compluribus non vno loco ad se delatos constantissimè semper repudiavit, sed quod in eo vitæ genere solutius, atque tranquillius se in Deo colendo totum collocare possit. Cùm id sederet animo, instare Marchioni patri suo cœpit, vt copiam sibi faceret aulicis occupationibus exoluto incumbendi in studia literarum, cõsiliu tamen interea suum Ecclesiasticorum instituta sequendi, illum celabat.

CAPVT QVARTVM.

*CASTILIONEM REVERSVS,
eximiam precandi facultatem consequitur diuinitus, & sancta mysteria frequentandi initium facit.*

QUod ferè faciunt quotannis Gonzæ Principes, vt exacta hyeme tantisper Mantua sese in diuersa loca recipiant, dum æstiu se calores fregerint; idem ALOYGIO Marchio mandauit per litteras, vt cum germano suo altero natu Castilionem rediret, ratus nimirum patrium cœlum